

BSO

BİLKENT SENFONİ
ORKESTRASI

Zamanda Yolculuk Time Travel

Christoph Poppen şef | conductor

Dilyara Idrisova soprano

Konzertmeister **Yevgeniy Kostrytskyy**

2 Kasım November 2019

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı tamamen kapatmanızı ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient, if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to turn off their cell phones and not to take any photographs with flash during the concert.

Program

G.F. Handel Hercules, Ah think what ills

G.F. Handel Hercules, My breast with tender pity

A. Part Cantus in Memoriam Benjamin Britten

A. Vivaldi In furore iustissimae irae

ara interval

B. Bartok Divertimento, Sz.113

- I. Allegro non troppo
- II. Molto adagio
- III. Allegro assai

Zorunlu durumlarda program değişikliği yapılabilir.
Programs may be subject to changes due to reasons beyond our control.

Christoph Poppen şef conductor

Christoph Poppen, şeflik kariyerinin başından beri yenilikçi programları ve çağdaş müziğe bağlılığıyla dünya çapında tanınıyor. Pek çok kez konuk şef olarak sahneye çıkan Poppen, Bamberger Symphoniker, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Staatskapelle Dresden, Wiener Symphoniker, Orchestre philharmonique de Radio France, Detroit ve Indianapolis Senfoni Orkestraları, Orquestra Sinfônica do Estado de São Paulo, New Japan Philharmonic, Singapur Senfoni Orkestrası, Camerata Salzburg'u yönetti ve Venedik Bienalinde sahne aldı.

Bu sezon Christoph Poppen, birinci şefi olduğu Köln Oda Orkestrası ve birinci konuk şefi olduğu Hong Kong Sinfonietta ile çalışmalarını sürdürecektir; Seul Filarmoni, Residentie Orkest, Hollanda Filarmoni, Deutsche Radiophilharmonie Saarbrücken Kaiserslautern, Orchestre de Pays de Savoie ile konserler verecektir.

Poppen opera şefi olarak, Essen'deki Aalto Tiyatrosunda Saraydan Kız Kaçırma operasının yeni prodüksiyonunda elde ettiği başarının ardından Stuttgart Staatsoper'de Gluck'un Iphigénie en Aulide yapıtını yönetti. 2016'da yeni bir Don Giovanni prodüksiyonu için Cenova'daki Teatro Carlo Felice'ye döndü. Oper Frankfurt'ta İnci Avcıları ve Sihirli Flüt'ü yönetti. Claude Vivier'in Sing for Me, Death yapıtının Gelsenkirchen'de RuhrTriennale topluluğu tarafından sahneye konan yeni prodüksiyonunu gerçekleştirdi. Poppen, 2017'de Opera Köln'de Weber'in Oberon operasının konser uyarlamasını yönetti.

1995 ile 2006 yılları arasında Münih Oda Orkestrasının Sanat Yönetmeni olan Poppen, kısa bir sürede topluluğun yeni profilini oluşturmasını sağladı. Şef, çok sayıda sipariş yapıta da yer veren, klasik ve çağdaş müzik karşıtlığına dayalı hatasız programlarıyla büyük bir başarıya imza attı. Ağustos 2006'da Saarbrücken Radyo Senfoni Orkestrasının Müzik Direktörlüğüne atanan Poppen, 2007'den 2011 yılına kadar yeni kurulan Deutsche Radiophilharmonie Saarbrücken Kaiserslautern orkestrasının Müzik Direktörlüğünü yaptı. Halen 2014'te kurduğu Portekiz'deki Marvão Uluslararası Festivalinin Sanat Direktörlüğünü yürütüyor.

Christoph Poppen, önce Detmold'daki Hochschule für Musik'te, ardından 1996-2000 yılları arasında yöneticiliğini üstlendiği Berlin'deki Hanns Eisler Hochschule für Musik'te keman ve oda müziği dersleri verdi. 2001-2005

yılları arasında ünlü ARD Uluslararası Müzik Yarışmasının Sanat Yönetmeni olan Poppen, 2003'ten bu yana Münih'teki Hochschule für Musik und Theater'da keman ve oda müziği profesörü olarak görev yapıyor.

From the start of his conducting career, Christoph Poppen established an international reputation for innovative programming and commitment to contemporary music. A frequent guest conductor, he has appeared with the Bamberger Symphoniker, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Staatskapelle Dresden, Wiener Symphoniker, Orchestre philharmonique de Radio France, Detroit and Indianapolis symphony orchestras, Orquestra Sinfônica do Estado de São Paulo, New Japan Philharmonic, Singapore Symphony Orchestra, Camerata Salzburg and at the Biennale in Venice.

During the current season, Christoph Poppen continues his close and highly successful collaborations with the Kölner Kammerorchester in his role as Principal Conductor and as Principal Guest Conductor of Hong Kong Sinfonietta. He will make his conducting debuts with the Seoul Philharmonic Orchestra and Residentie Orkest, and will return to the Netherlands Philharmonic Orchestra, Deutsche Radiophilharmonie Saarbrücken Kaiserslautern, Orchestre de Pays de Savoie and Bilkent Symphony Orchestra.

As an opera conductor, he very successfully led a new production of *Die Entführung aus dem Serail* at the Aalto Theatre in Essen and performances of Gluck's *Iphigénie en Aulide* at Staatsoper Stuttgart. In 2016 he returned to the Teatro Carlo Felice in Genoa for a new production of *Don Giovanni*. He conducted performances of *Les pêcheurs de perles* at Oper Frankfurt – which led to an immediate re-invitation for *Die Zauberflöte* – and created the new production of *Sing For Me, Death* by composer Claude Vivier with the RuhrTriennale company in Gelsenkirchen. In 2017 he conducted Weber's *Oberon* in concert version at Opera Köln.

From 1995 to 2006, he was Artistic Director of the Münchener Kammerorchester, establishing the ensemble's new profile in a short period of time. His unmistakable programmes, based on a contrast of classical and contemporary music with numerous commissioned works, met with huge success. In August 2006, he was appointed Music Director of the Radio Symphony Orchestra

Saarbrücken, and from 2007 until 2011, he was the Music Director of the newly formed Deutsche Radiophilharmonie Saarbrücken Kaiserslautern. He is now Artistic Director of the highly successful International Festival in Marvão, Portugal, which he founded in 2014.

Christoph Poppen was appointed professor of violin and chamber music at the Hochschule für Musik in Detmold, and later at the Hanns Eisler Hochschule für Musik in Berlin, where he was President from 1996 through 2000. From 2001 to 2005, Christoph Poppen was Artistic Director of the renowned ARD International Music Competition. Since 2003, Christoph Poppen has held a post as professor for violin and chamber music at the Hochschule für Musik und Theater in Munich.

Dilyara Idrisova soprano

Dilyara İdrisova, Ufa Devlet Sanat Enstitüsünde Milyausha Murtazina ile çalıştı. Moskova Konservatuvarında Galina Pisarenko'nun sınıfında asistanlık ve staj yaptı. 2011'de İtalya'da düzenlenen "21. Yüzyıl Sanatı" uluslararası yarışmasında büyük ödülü, Ufa'da Zagir İsmagilov 2. Uluslararası Yarışmasını kazanan İdrisova, 2011'de Tver'de 10. Rus Gençliği Delphic oyunlarında, 2013'te Novosibirsk'te CIS Üye Ülkeleri 13. Delphic Oyunlarında altın madalya aldı. 2013'te 6. St. Petersburg Uluslararası Opera Şarkıcıları Yarışmasında diploma ve özel ödüle değer görüldü. 2012'de Moskova'da Uluslararası Öğrenci Vokal Yarışmasında ikincilik, 2013'te Ufa'da N. Sabitov Yarışmasında üçüncülük, 2014'te Saratov'da 27. Sobinov Müzik Festivali Vokal Yarışmasında üçüncülük ödülü aldı, 2015'te Londra'da Operalia yarışmasında yarı finalist oldu. 2010 ve 2011 yıllarında Rusya Federasyonu Devlet Başkanının Genç Yetenek Destek Ödülünü, 2011 ve 2012 yıllarında Rusya Federasyonu Devlet Başkanı ve Başkurdistan Cumhuriyeti Başkanlık burslarını kazandı. 2013'te Paris'teki UNESCO merkezinde Başkurdistan Cumhuriyeti konserinde yer aldı.

2012-13 sezonunda Chelyabinsk Devlet Tiyatrosu Opera ve Balesinde Glinka'nın Ruslan operasında Lyudmila ve Strauss'un Yarasa operetinde Adel rollerini sergiledi. 2014-15 sezonundan bu yana Bashkir Devlet Opera ve Balesi Tiyatrosunda solist olarak çalışmalarını sürdüren İdrisova, 2014'te Tchaikovsky Konser Salonunda sahnelenen Handel'in Alexander operasında Prens Lizaura rolünde sahneye çıktı. George Petrou yönetimindeki Armonia

Atenea orkestrasıyla ve Julia Lezhneva, Max Emanuel Cencic, Xavier Sabata gibi operanın yıldız isimleriyle konserler verdi. 2015'te Brüksel'deki BOZAR salonunda ve Almanya'da Bad Lauhstadt şehir tiyatrosunda sahneye çıktı. Aynı yıl G.B. Pergolesi'nin Adriano in Siria operasının profesyonel kaydında Sabina rolünü seslendirdi, Fransa'da Versailles Kraliyet Operasında Jan Tomasz Adamus yönetimindeki Capella Cracoviensis orkestrası ile, Franco Fagioli, Romina Basso, Juan Sancho gibi yıldızlarla sahneye çıktı. Bashkir Devlet Opera ve Balesi Tiyatrosunda Artem Makarov yönetiminde sahnelenen Handel'in Hercules operasında Prenses Iole rolünü üstlendi, bu performansı ile 2016'da Ulusal Opera Ödülü "Onegin"e değer görüldü.

İdrisova daha sonra Moskova, Krakow, Amsterdam Concertgebouw, Lozan Operası ve Wiesbaden'deki Hesse Devlet Tiyatrosunda Hasse'nin Siroe operasında Arasse rolünü canlandırdı ve Münih'te Philharmonie im Gasteig ile Bach'ın St. Matthew Passion ve St. John Passion yapıtlarını seslendirdi. Yakın zamanda, Antwerp'teki Opera Vlaanderren'de Handel'in Agrippina operasında Poppea, Schwetzingen Festivalinde Salieri'nin La fiera di Venezia yapıtında Colloandra, Vinci'nin Viyana Tiyatrosunda sahnelenen Gismondo, re di Polonia operasında Giuditta rollerini canlandırdı; 2019'da Hamburg Elbphilharmonie'de sahneye çıktı, Porpora'nın Germanico in Germania ve Handel'in Ottone operalarının CD kayıtlarında yer aldı.

After graduating from Ufa State Institute of Arts where Dilyara Idrisova studied with Milyausha Murtazina, she did an assistantship-internship in Moscow State Conservatory in the class of Galina Pisarenko. Dilyara Idrisova is the winner of Grand Prix of the international contest "The Art of XXI Century" (Italy, 2011) and the Second International Contest named after Zagir Ismagilov (Ufa, 2011); she got gold medals of the 10th Russian Youth Delphic Games (Tver', 2011) and the 13th Delphic Games of the CIS Member States (Novosibirsk, 2013). Dilyara possesses a diploma and a special award of the 6th International Opera Singers Competition "Saint Petersburg" (2013). She is the laureate of International Student Vocal Competition "Bella voce" (Moscow, 2012, second prize), N. Sabitov Competition (Ufa, 2013, third prize), and Vocal Competition of Competitions as a part of the 27th Sobinov Music Festival (Saratov, 2014, third prize). She also qualified as semifinalist at the Operalia competition

(London, 2015). Dilyara Idrisova won the Award of the President of the Russian Federation for Support of the Talent Youth (2010, 2011) and the grants of the President of the Russian Federation and the President of the Republic of Bashkortostan (2011, 2012). She took part in the concert of the Republic of Bashkortostan at UNESCO Headquarters (Paris, 2013).

In 2012-13 Dilyara Idrisova worked in Chelyabinsk State Theatre of Opera and Ballet where she made her debut as Lyudmila in Glinka's *Ruslan and Adel* in Strauss' operetta *Die Fledermaus*. Starting from the season 2014-15, Dilyara Idrisova is the soloist of Bashkir State Opera and Ballet Theatre. On 15th September, 2014 Dilyara Idrisova performed Princess Lizaura part in Handel's opera *Alexander* at the Tchaikovsky Concert Hall (concert with Julia Lezhneva, Max Emanuel Cencic, Xavier Sabata and other world opera stars; Armonia Atenea orchestra conducted by George Petrou). In 2015 she sang this part again on the stage of BOZAR Hall in Brussels and in June – in the theatre of Bad Lauhstadt City (Germany). In August 2015 Dilyara Idrisova took part in the professional recording of G. B. Pergolesi's *Adriano in Siria* where she performed Sabina part. In the same year she sang in the concert performance of *Adriano in Siria* on the stage of Royal Opera of Versailles (France) with Franco Fagioli, Romina Basso, Juan Sancho and other world opera stars and Capella Cracoviensis orchestra conducted by Jan Tomasz Adamus. In December 2015 Dilyara Idrisova made a debut with the role of Princess Iole in Handel's *Hercules* in Bashkir State Opera and Ballet Theatre under the baton of Artem Makarov. In 2016 Dilyara Idrisova has been awarded with the National Opera Prize "Onegin" in nomination of "Debut" for the role of Iole in Handel's *Hercules*. Subsequent appearances included *Arasse* in Hasse's *Siroe* in Kraków, Moscow, the Amsterdam Concertgebouw, the Opéra de Lausanne and the Hesse State Theatre in Wiesbaden and Bach's *St Matthew Passion* and *St John Passion* at the Philharmonie im Gasteig in Munich. Among Idrisova's recent highlights are *Poppea* in Handel's *Agrippina* at the Opera Vlaanderen in Antwerp, *Colloandra* in Salieri's *La fiera di Venezia* at the Schwetzingen Festival, *Giuditta* in Vinci's *Gismondo, re di Polonia* at the Theater an der Wien, her debut at the Hamburg Elbphilharmonie in February 2019 and CD recordings of Porpora's *Germanico* in Germania and Handel's *Ottone*.

George Friedrich HANDEL (1685-1779)

Hercules; Ah think what ills, My breast with tender pity

Hercules, Handel tarafından 1744'te bestelenmiş üç perdelik bir müzikal dramadır. İngilizce libretto, Thomas Broughton tarafından, Sofokles'in antik Grekçe Trakhisli Kadınlar trajedisi ile Ovid'in Latince Metamorfozlar eserinin aynı konunun işlendiği IX. kitabından uyarlanmıştır. Trajedinin merkezinde yer alan kahraman, kıskançlığı ile hem kocası Herkül'ünkini hem de kendi hayatını felakete sürükleyen Dejanira'dır. Herkül uzun bir askeri sefere çıkar ve dönüşte Oechalia Prensesi İole'yi esir olarak yanında getirir. İole'nin güzelliği o kadar dillere destandır ki, Dejanira kocasının sadakatine bir türlü güvenemez, kendisini aldattığını düşünür. Yıllar önce kendisine tecavüz girişiminde bulunduğu sırada Herkül tarafından yakalanarak öldürülen ressam Nessus, yaşamının son nefeslerinde Dejanira'ya içi kanlı bir pelerin vermiş, bunu olur da kocasının sadakatinden şüphe duyacak olursa ona giydirmesini söylemiştir, zira Herkül pelerini giyerse bir daha asla başka bir kadına bakmayacaktır. Dejanira bir uzlaşma sembolü olarak pelerini kocasına iletir, ancak pelerin ölümcül bir zehirle kaplıdır ve o güne kadar mağlup edilemeyen Herkül bunu giyince, oğlu Hyllus'un gözü önünde, acılar içinde kıvranmaya başlar ve ölür. Kocasının ölümüne neden olduğunu anlayan Dejanira ise aklını kaybederek kendini deliliğe teslim eder.

Hercules'in ilk seslendirilişleri tiyatrodan, ancak bir sahne oyunu değil konser stiline bir oratoryo olarak gerçekleşmiştir. Bu durum, eserin 19. yüzyıl boyunca neden raflardan hiç indirilmediğini bir nebze açıklar; zira eser tiyatrodan kiliseye ve konser salonuna geçişi başarıyla gerçekleştirememiştir. Eser 20. yüzyılda tekrar gündeme gelmiş, ilk modern sahnelenmesi 1925'te Münster'de gerçekleşmiştir. Eser günümüzde bir opera olarak da sahnelenebilmektedir.

Ah think what ills, İole'nin ikinci perdede, Dejanira ile reçitatif formunda aralarında geçen diyalogun hemen arkasından söylediği aryadır. Bu diyalogda, İole'yu kıskanan ve kendisine rakip olarak gören Dejanira, Herkül'ün Oechalia'da savaşmasının asıl nedeninin İole olduğunu ve kocasının kendisine ihanet ettiğini öne sürer.

İole bunu kesinlikle reddeder ve Herkül'ün Oechalia'yı fethetmesinin asıl nedeninin aşk değil, hırs olduğunu söyler. Aryada, kıskançlığın barış ve sevgiyi nasıl sonsuz acıyla takas ettiğinden dem vurur.

My breast with tender pity, üçüncü perdede İole'nin Herkül'ün ıstırap dolu ölümünün ardından söylediği aryadır. Herkül'ün ve Dejanira'nın başına gelen talihsiz olaylar İole'nin de kalbinin yumuşamasına neden olur. İole, her ne kadar kendisini baba sevgisinden mahrum bıraksa da Herkül'ün yaşadığı acıya kayıtsız kalmaz. Hikaye, baş tanrı Jüpiter'in emri üzerine İole'nin Hyllus ile evlenmesiyle son bulur.

Hercules is a three-act musical drama composed by Handel in 1744. The English libretto was adapted by Thomas Broughton from *Women of Trachis*, Sophocles's tragedy in ancient Greek, and the ninth book of Ovid's *Metamorphoses* written in Latin on the same topic. The central figure in the tragedy is Dejanira, who destroys both her husband Hercules's and her own life with her jealousy. After a long military expedition, Hercules returns with the Princess of Oechalia, Iole as his captive. Seeing Iole's legendary beauty, Dejanira loses her trust in her husband, whom she believes is cheating on her. Nessus, an artist who Hercules caught while he was trying to rape his wife and killed years ago, had given Dejanira a cloak as he lay dying, and told her to give it to her husband if she ever doubted his fidelity, saying that when Hercules donned the cloak, he would never look at another woman again. Dejanira sends the cloak to her husband as a token of reconciliation; however, the cloak is infused with a deadly poison. Upon wearing it, Hercules who could never be defeated until that day, starts writhing in pain and dies, before the eyes of his son Hyllus. Upon discovering that she caused her husband's death, Dejanira loses her mind and sinks into madness.

Initially, Hercules was performed in the theatres, though not as a play, but as an oratorio in concert style. This explains, to some extent, why the work was shelved for almost the entire 19th century; the piece could not successfully move from the theatre to the church and concert hall. Still, it was revived in the 20th century and its first modern performance was given in Münster in 1925. Today, the work can also be staged as an opera.

Ah think what ills is the aria sung by Iole in the second act immediately after the dialogue she has with Dejanira in the recitative form. In the dialogue Dejanira, who is jealous of Iole and sees her as a rival, claims that the real reason why Hercules fought against Oechalia is Iole and that her husband has betrayed her. Iole firmly rejects her claims and says that the prime motive behind Hercules's conquest of Oechalia was not love, but his personal ambition. In the aria she tells how jealousy exchanges peace and love for endless pain.

My breast with tender pity is the aria Iole sings in the third act after the agonizing death of Hercules. The misfortune that struck Hercules and Dejanira has filled Iole's heart with pity. Although Hercules deprived her of her father's love, Iole cannot remain indifferent to his suffering. At the end of the story, Iole and Hyllus get married, as ordained by Jupiter.

Arvo PÄRT (1935)

Cantus in Memoriam Benjamin Britten

1935'te Talinn'in yakınlarındaki bir kırsalda doğan Arvo Pärt, sanatsal duruşu ve besteciliği ile Sovyet rejiminin kültürel politikaları ile hiçbir zaman uzlaşmamış bestecilerden biridir. Pärt ilk olarak Batının "modernist" müzikal gelişmelerini (neo-klasisizm, serializm, kolaj ve aleatorik—şansa bağlı—müzik) takip etmek ve bunu müziğinde yansıtmakla ağır tepkiler çekmiş, "yabancı etkilere duyarlılık" göstermekle eleştirilmiştir. Pärt'in Sovyet otoritelerinin huzurunu kaçıran bir diğer özelliği de bestecinin aynı zamanda koyu bir dindar oluşudur. 1968 yılında bestelediği Credo adlı yapıtı, bestecinin hayatındaki en derin kriz anının başlangıcını işaretler. Bu bir hayli sembolik yapıtta en az üç dünya birbiriyle zıtlaşır: Pärt için artık içi boşalmış, kuru bir "çocuk oyunu"ndan fazlası olmayan avangart müzik; Bach'tan yapılan bir alıntı ve tonalite aracılığıyla temsil edilen bir "saflık dünyası" ve müziğe eklenen dini bir metin. Pärt'in hem batının hem de doğunun estetik paradigmatlarıyla uzlaşmamasının açık bir okunuşu olan bu yapıt, ilk seslendirilişinin hemen ardından yasaklanır ve bunu bestecinin sekiz yıl süren inziva dönemi takip eder. Bu Pärt'in kendisini yoğun bir şekilde Ortaçağ ve Rönesans dini müziğini (özellikle Gregoryen ilahileri) ve polifoninin köklerini çalışmaya

adadığı, “besteci olarak tekrar yürümeyi öğrendiği” dönemdir. Aynı dönemde besteci, Protestanlıktan Ortodoks Hristiyanlığa geçmiştir.

Bu uzun içe kapanışın sonucu, bestecinin tintinnabuli adını verdiği, müzikal dilin radikal bir şekilde basitleştirildiği yeni kompozisyon tekniğidir. Ruhsal olarak bestecinin Rus Ortodoks Kilisesinin mistik ve kontemplatif ritüelleriyle olan etkileşiminden doğan bu teknik, Pärt’in 70’lerin sonundan itibaren ürettiği müziklerin hem teknik hem de spiritüel altyapısını oluşturacaktır. Tintinnabuli özünde iki sesin birbirinin içine girmesini içerir. Bunlarda biri adım adım hareket ederken, diğeri majör ya da minör akorun temel üç sesi etrafında hareket eder. Sesler arasındaki ilişki, her bireysel eser için spesifik olan bir şemaya göre önceden belirlenir.

Yaylı orkestra ve zil için Cantus in Memoriam Benjamin Britten, bu stilin ilk örneklerinden biri olup, Aralık 1976’da ölen İngiliz besteci Benjamin Britten için bir ağıt (elegy) olarak bestelenmiştir. Eser basit bir fikre (inici La minör dizisi) dayandığı gibi, Pärt’ün Festina Lente adlı eserinde de kullandığı eski bir teknik olan prolasyon kanonunu baz alır. Üç adet fısıldayan zil sesi yapıtın açılışını yapar. Aşamalı bir şekilde giren yaylılar, inici La minör dizisinin ritmik çeşitlemelerini sunar. Müzik, genişletilmiş bir akor tınısına, ardından da koyu bir sessizliğe çözülmeye önce spiritüel ve heybetli bir doruk noktasına tırmanır.

Born in a rural area close to the capital Tallinn in 1935, Arvo Pärt is one of those composers who, with his artistic stance and compositions, could never reconcile with the cultural policies of the Soviet regime. Pärt was initially criticized for following and reflecting in his music the “modernist” musical developments of the West (Neo-Classicism, serialism, collage and aleatoric – chance – music) and accused of “falling under foreign influences”. Another characteristic of Pärt which discomfited the Soviet authorities was his strong piety. His Credo, composed in 1968, marks the beginning of the deepest crisis in the composer’s life. In this highly symbolic work, at least three worlds clash with each other: avant-garde music, which for Pärt was hollow, and nothing more than a dry “children’s game”; a world of purity represented by a quotation from Bach and tonality; and a religious text added to music. As a clear account of the composer’s uncompromising attitude towards the aesthetic paradigms

of both the West and the East, the piece was banned immediately after its premiere, and led to its composer's living in a self-imposed exile for the next eight years. This was a period when Pärt committed himself to studying the Middle Age and Renaissance music (Gregorian chant in particular) and the origins of polyphony, and "learned how to walk all over again". In the same period Pärt converted from Protestantism to Orthodox Christianity.

The result of this long seclusion is a new composition technique, called tintinnabuli, where the musical language is radically simplified. The technique born out of the composer's spiritual interactions with the mystical and contemplative rituals of the Russian Orthodox Church is to form the technical and spiritual basis of all the pieces Pärt produced after late 70s. Tintinnabuli in essence involves the entwining of two sounds, one of which moves step by step, while the other proceeds around the three basic sounds of the major or minor tone. The relations between sounds are determined in advance according to a certain scheme that is specific to each individual work.

Cantus in Memoriam Benjamin Britten for string and bell is one of the first examples of this style and was composed as an elegy in memory of the English composer Benjamin Britten who died in December 1976. The work based on a simple idea (descending A minor) follows the prolation canon, an old technique Pärt used in his *Festina Lente*. The piece starts with three whispering bells. Strings entering gradually present the rhythmic variations of the descending A minor scale. The music rises to a spiritual and grand climax, before dissolving into an extended chord, and a dark inaudibility.

Antonio VIVALDI (1678-1741)

In furore iustissimae irae

18. yüzyılın ilk yirmi yılı boyunca, Antonio Vivaldi, Venedik'teki yetim ve gayri meşru kızlar için bir yetimhane olan Ospedale della Pietà'da çeşitli müzik pozisyonlarında çalıştı. Maestro di violino iken (ve daha sonra maestro de concerti), keman hocalığı yaptı ve yaylı çalgıların edinilmesini ve bakımını denetledi. Belirtilen görevlerine ek olarak, genellikle kamuya açık kilise hizmetleri ve konserlerinde, Pietà'nın kızları tarafından icra edilecek müzikler besteledi. Vivaldi, Pietà'da kullanılmak üzere

bestelediği yüzlerce konçerto ile bilinmesine rağmen, dini vokal eserlerinin en azından bir kısmını da yine bu kurumun öğrencileri için besteledi.

In furore iustissimae irae, (In the wrath of a most just anger/Öfkenin en adilinin gazabında), bestecinin 1720'lerde Roma'ya karnaval zamanı yaptığı bir ziyaret sırasında bestelediği günümüze ulaşan üç motetten biridir. Bu motet ilk ikisi bir reçitatif ile ayrılmış ve en sonuncusu da bir Alleluia olan üç aryadan oluşur. Giriş aryası afektif bir zıtlığa işaret eden iki alt bölümden oluşur; kendisine karşı günah işlenen Tanrı'nın ateşli öfkesi ile nazik merhametinin olasılığına işaret eden bir zıtlıktır bu. Ardından gelen reçitatif, başışlanma için yapılan bir yakarıştır. İkinci arya günahlardan kurtuluş üzerine dokunaklı ve sade bir meditasyon olarak düşünülebilecekken, üçüncü arya Alleluia, korkunun neşeye dönüşümünün tam anlamıyla gerçekleştiği anın ifadesidir.

Over the first two decades of the 18th century, Antonio Vivaldi worked in various musical capacities at Ospedale della Pietà, an orphanage for orphaned and illegitimate girls in Venice. While he was working as maestro di violino (and later as maestro de concerti), Vivaldi gave violin lessons and supervised the acquisition and maintenance of strings. In addition to his usual tasks, he also composed musical pieces to be performed by the girls at Pietà in the church services and concerts open to the public. Although Vivaldi is known for hundreds of concerti he composed to be used at Pietà, he also wrote at least some of his religious vocal works for the students of the same institution.

In furore iustissimae irae, (In the wrath of a most just anger) is one of the three surviving motets the composer wrote during a visit to Rome during the carnival in 1720s. This motet consists of three arias, the first two of which are separated by a recitative, and the third of which is an Alleluia. The opening aria is composed of two sub-parts which point out an affective contrast, the contrast between the great wrath of God who was sinned against and the possibility of his kind mercy. The following recitative is a begging for forgiveness. The second aria can be thought of as a simple, moving meditation on salvation, while the third aria Alleluia is an expression of the full transformation of fear to joy.

Bela BARTOK (1881 - 1945)

Divertimento, Sz.113

Bartok, 1930'larda faşizmin ve Macaristan'ın tedirgin edici politik duruşunun güçlü ve sözünü sakınmayan bir muhalifi olmuş, 1938'de ciddi bir şekilde ülkesinden göç etmenin planlarını yapmaya başlamıştı. Bartok'un en büyük endişelerinden biri, ülkesinde kalmaya devam ederek Nazi kültürel ve sosyal politikalarına dolaylı olarak destek vermek ya da ona göz yumuyormuş gibi algılanmaktı. Aynı yıl Bartok, konser programına son verdi ve Almanya'daki yayın sözleşmesini de feshederek en değerli el yazmalarını yavaşça yurt dışına göndermeye başladı. 1940'ta karısı Ditta Pásztor ile beraber New York'a taşındı. Aynı yıl Macaristan Mihver ittifakına katıldı ve 1 Temmuz 1941'de Almanya ile birlikte savaşa girdi.

Yaylı orkestra için Divertimento, Bartok'un Avrupa'yı terk etmeden önce yazdığı son eserdi. Bartok bu eseri İsviçreli şef ve çağdaş müzik patronu Paul Sacher'in siparişi üzerine, Sacher'in İsviçre'de kendisi için hazır ettiği bir dağ evinde kaldığı sırada besteledi. Bu, Sacher'in Bartok'a verdiği ilk sipariş değildi. Sacher'in 1936 siparişi, bestecinin önemli yapıtlarından Music for Strings, Percussion, and Celesta ile sonuçlanmış, ancak yapıt eseri seslendiren Basel Oda Orkestrası tarafından son derece zorlayıcı bulunmuştu. Sacher, besteciden bu sefer daha az talepkar ve on sekizinci yüzyılın ruhuna yakın bir eser istiyordu. Sonuç olarak ortaya çıkan Divertimento'da - bu terim, Klasik dönemde Haydn, Boccherini ve Mozart gibi besteciler tarafından popülerleştirilmiş ve hem dinleyicilerin hem de çalgıcıların eğlenceleri için tasarlanmış bir müzik türünü ifade eder - bestecinin Sacher'in bu dileklerini karşılamayı denemiş olduğu görülür.

Bu kadar sıkıntılı bir zamanda yazılmış bir eser için Divertimento, ilk bakışta alışılmadık bir biçimde neşeli ve tasasız görünür. Bartok, eseri tasarlarken aklında "bir tür concerto grosso" olduğunu bildirir ve bu da yer yer küçük bir solist grubunun orkestranın geri kalanıyla karşı karşıya getirildiği müzikal dokuda kendini belli eder, ancak eserin barok formuyla kurduğu bu ilişki daha öteye gitmez. Divertimento, kendine has ifade biçimi ile özgün bir yapıttır ve hiçbir şekilde neo-klasik bir pastiş değildir. Birinci bölüm hafif, kaygısız bir ruh hali içinde sonat allegrosu formunda bir yapıdır; ikinci bölüm, dört alt bölümden oluşan kasvetli bir Adagio; üçüncü bölüm ise merkezine çifte bir füg dahil eden eğlenceli bir Rondo'dur.

A stern and outspoken opponent of fascism and the hesitant political stance of Hungary during 1930s, Bartok started making serious plans of emigration in 1938. One of his major worries was that he would be perceived as if he were indirectly supporting the Nazi cultural and social policies or at least overlooking them, if he stayed in his country. In the same year, Bartok ended his concert programs and abolished his publication contracts in Germany. He also started sending his most valuable manuscripts abroad. In 1940, Bartok moved to New York with his wife Ditta Pásztor. It was in the same year that Hungary joined the Axis Powers, and on July 1, 1941, it entered the war on the German side.

Divertimento for string orchestra is the last work Bartok wrote before leaving Europe. He composed the work on a commission by Paul Sacher, a Swiss conductor and patron of contemporary music, while staying in a chalet Sacher had prepared for him in the Swiss mountains. This was not Sacher's first commission to Bartok. The product of Sacher's 1936 commission was Music for Strings, Percussion, and Celesta, which was found very challenging by the Basel Chamber Orchestra, which premiered the work. Sacher now wanted a less demanding work that was better suited to the spirit of the 18th century. The product of this latter commission, Divertimento – this term refers to a music genre popularized by composers like Haydn, Boccherini and Mozart in the Classical period and designed for the entertainment of both the listeners and the instrumentalists – shows that the composer tried to meet Sacher's demands.

For a work written in such a stressful period, Divertimento appears unusually jovial and lighthearted at first. Bartok declares that, when he conceived the work, he had “a type of concerto grosso” in mind; and this conception manifests itself in the musical texture where a small group of soloists are occasionally contrasted with the rest of the orchestra. However, the work's relation with the baroque form does not extend beyond that. Divertimento is an original work with its unique expressive form, and is not a neo-classical pastiche by any means. The first movement with its light and carefree mood is a structure in the form of sonata allegro; the second movement is a gloomy Adagio consisting of four sub-movements; and the third movement is a lively Rondo which includes a double fugue at its center.

Aylin Yılmaz

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Yevgeniy Kostrytskiy, *konzertmeister*

Irina Nikotina, *konzertmeister asst.*

Suzana Bezhani

Bahar Kutay

Refik Zamanalıođlu

Adilhoca Aziz

Vseslava Öztürk

Süreyya Defne

Davut Aliyev

Elena Postnova

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva, *grup şefi | principal*

Eren Kuştan, *grup şefi yrd. | principal asst.*

Elena Rihsi

Marina Agapova

Adelya Ateşođlu

Nil Cetiz

İskender Okeev

Nazik Rahmedova

Viyola | Viola

Yukiyo Hirano, *grup şefi yrd. | principal asst.*

Uluđbek Rihsi

Ece Akyol

Svetlana Simolin

Emre Coştun Akman

İrşad Mehmet

Viyolonsel | Violoncello

Serdar Rasul

Artur Rahmatulla

Adil Babacan

Yiđit Őlgen

Kontrbas | Double Bass

Dritan Gani

Zurab Tsitsuashvili

Şalva Gagua

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Dođa Berk Oktay *

Piyano-Çembalo

Piano-Cembalo

Elif Őnal *

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

bilet.bilkent.edu.tr

Gişe-Ticket Office: (312) 290 1775

Ücretsiz Servis | Free Transportation

Tunus Caddesi, Bahçelievler (DSİ misafirhanesi önü), Armada ve Kentpark'tan, konserden bir saat önce ve konser sonrasında.

From and to Tunus Street, Bahçelievler (In front of guesthouse of DSİ), Armada and Kentpark one hour prior to concert time and after the concert.

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi